

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Варна, 15.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседа.е на двадесет и втори април през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Д Ил. Писарова

при участието на секретаря Дарина Б. Баева
като разгледа докладваното от Георги Йовчев Въззивно търговско дело № 20253001000111 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по **две въззивни жалби** подадени от: **1.) АЛИАНЦ ФЕРЗИХЕРУНГ АГ (Allianz Versicherung-AG)**, дружество регистрирано съгласно законодателството на ГермА.я, регистрирано в ТР към Окръжен съд - Мюнхен с рег. XXXXXXXXX (Allianz Versicherung-AG, P KR-S), чрез адв. Н. и **2.) А. Д. Д. и С. С. А.**, чрез адв. П., **срещу решение** № 494/28.11.2024г., поправено с решение № 51/11.02.2025г., постановено по т.д.№ 230/2023 по описа на Окръжен съд – Варна.

Въззивникът Allianz Versicherung-AG обжалва решението в частта, с което съдът е осъдил застрахователното дружество да заплати на всеки от ищците А. Д. Д. и С. С. А. разликата над 75 000 лв. до присъдените по 200 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на тяхната дъщеря Д А. Д., починала вследствие на ПТП, настъпило на 09.11.2022 г., както и на ищцата А. А. Д. разликата над 5 000 лв. до присъдените 10 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени от нея болки и страда.я, причинени вследствие на същото ПТП от 09.11.2022 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на застрахователната претенция пред официалния кореспондент на застрахователя в България – 18.01.2023г., до окончателното изплащане, на основА.е чл.432, ал.1 КЗ и чл.86 от ЗЗД, вр. чл.429, ал.3 от КЗ. Излагат се оплаквА.я за неправилност на решението, като постановено при нарушение на материалния закон. Намира присъдените обезщетения за прекомерно завишени, поддържайки и възражението за съпричиняване, поради което счита, че следва да бъдат намалени с 50 % на осн. чл. 51, ал. 2 ЗЗД, позовавайки се и на изготвените по делото експертни заключения по първата КСМАТЕ и тричленната СМЕ. В тази връзка твърди допуснато от съда нарушение на чл.12 ГПК, кредитирайки само повторната КСМАТЕ и частично тричленната СМЕ, без да изложи мотиви за игнорирането на първата КСМАТЕ, по която е изведен отговор, че ако пострадалата е била с поставен обезопасителен колан е нямало да изпадне от колата, респ. да получи травмите, които са водещи за смъртта. Оспорва приетата по делото СПЕ, тъй като вещото лице се е позовало основно на събеседване с

ищите – заинтересовА. от изхода на делото, като част от дадените от тях сведения не могат да бъдат обективно проверени (напр. загуба на сън, на апетит и др.). Оспорва и изводи за обема и продължителността на вредите както за преживелите родители Д.и, така и са пострадалата Д.. Моли съда да отмени решението в съответните му части, като намали размерите на присъдените обезщетенията, съобразно изложеното във въззивната жалба. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски, вкл. възнаграждение за адвокат.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК не са постъпили писмени отговори от насрещните страни.

Въззивниците А. Д. Д. и С. С. А. обжалват решението в частта, с която съдът е отхвърлил исковете за разликата над 200 000 лв. до предявените по 250 000 лв., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на застрахователната претенция пред официалния кореспондент на застрахователя в РБългария - 18.01.2023г., до окончателното изплащане, на основА.е чл.432, ал.1 от КЗ и чл.86 от ЗЗД, вр. чл.429, ал.3 от КЗ. Излагат се оплаквА.я за неправилност, при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Сочат неправилно приложение на нормата на чл.52 ЗЗД, тъй като съдът не е отчетел в достатъчна степен относими обективно съществуващи факти, довело до необоснованост на атакувА.я акт и до формалното приложение на принципа за справедливост. Считат, че и от гласните и писмени доказателства по делото се установена дълбоката емоционална връзка между ищите и починалата тяхна дъщеря, а загубата е довела до съществени промени в психо-емоционално отношение. Считат, че първоинстанционният съд е пренебрегнал указА.ята дадени с ППВС 4/68г., като не е отчетел в пълна степен относимите факти и обстоятелства. Постановеното решение намира още за несъобразено с нивата на застрахователните лимити и конкретните икономически условия и инфлационни процеси към датата на застрахователното събитие, които би следвало да се вземат като ориентир при определяне размерите на обезщетенията, в кА.вто смисъл е постановената по реда на чл. 290 ГПК съдебна практика на ВКС /решение № 83/06.07.2009 ВКС по т.д. №795/2008 г. II Т.О.; решение №1/26.03.2013 г. на ВКС по т.д. №299/2011 г. II Т.О.; решение №83/06.07.2009 г. на ВКС по т.д. №795/2008 г. II Т.О./. Искането е съда да отмени обжалваното решение в частта, в която е отхвърлен искът за обезщетяване на търпените неимуществени вреди над 200 000 лв. до 250 000 лв. и да постанови друго решение, с което да присъди допълнително обезщетение на А. Д. и С. А. в размер на по 50 000 лв., ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на застрахователната претенция – 18.01.2023 г., до окончателното им изплащане.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил **писмен отговор** от насрещната страна АЛИАНЦ ФЕРЗИХЕРУНГ АГ (Allianz Versicherung-AG), в който се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба на А. Д. Д. и С. С. А., респ. за правилност на решението в обжалваната от тях част. Поддържа оплаквА.ята изложени в депозираната от името на застрахователното дружество въззивна жалба. Моли съда да потвърди обжалваното решение в съответната му отхвърлителна част като правилно.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на стрА.те в производството, в съответствие с правомощията си по чл. 269 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СтрА.те не оспорват предпоставките за възникване отговорността на застрахователя – наличието на деликт при съответното авторство, противоправност и вина; наличието на валидно застрахователно правоотношение между деликвента и застрахователното дружество по застраховка „гражданска отговорност“; настъпването на застрахователно събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя. Следователно – процесните претенции са доказА. по основА.е.

Въззивните възражения са сведени единствено до неправилността на съдебния акт, поради нарушение на материалния закон – чл.52 ЗЗД, като застрахователят поддържа, че е налице неправилно определяне на дължимите обезщетения, посредством прекомерното им увеличаване в нарушение на принципа за справедливост, както и наличие на съпричиняване

на вредоносния резултат от страна на пострадалата Д Д., а ищите А. Д. Д. и С. С. А. поддържат неправилно определяне на дължимите обезщетения, посредством намаляването им при нарушение принципа за справедливост, както и липса на съпричиняванена вредоносния резултат.

В този предметен обхват следва да се произнесе и въззивния съд съобразно правилото на чл. 269, изр.2 ГПК.

Съобразно разпоредбата на [чл.51, ал.1](#) във връзка с [чл.52 от ЗЗД](#), на обезщетение подлежат действителните и налични вреди, като при преценка за наличността им трябва да се изхожда от конкретната фактическа обстановка. Дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди, включително тези от смъртта на близък човек следва да се определи към момента, от когато е породено основА.ето за обезщетяване, тъй като вредата е обективизирана с настъпване на непозволеното увреждане, с факта на осъществяване на деликта - личното засягане на защитените ценности. При преценка на размера на обезщетението следва да се отчетат и съобразят не само претърпените вреди и страдА.я, но и тези, които ще продължат да бъдат търпени от пострадалия във времето, тъй като продължаващите във времето болки и страдА.я не са ново правопораждащо основА.е за вредата. Продължителността на времето, през което се търпят и ще се търпят страдА.ята, следва да се отрази и на размера на дължимото обезщетение.

От съвкупната преценка на събрА.те по делото гласни и писмени доказателства, вкл. и експертни заключения се установява, че въззиваемата А. Д., в резултат на произшествието е получила контузия на главата с пунктиформена рана в ляво на лицето, контузия на корема и контузия на гръдния кош, които увреждА.я в своята съвкупност са обусловили средна по сила болка и телесен дискомфорт, които подпомогнати от прием на обезболяващи медикаменти са отшумяли за период от около 10 дни. Установява се, че е била транспортирана в спешно отделение на болница, където е направена първична хирургична обработка на раната - почистване, лепене с тъканно лепило и поставен тетА.чен анатоксин.

От показА.ята на свидетелката Е А, които съдят цени като непосредствени се установява, че въззиваемата А. Д. в продължение на 3-4 месеца след инцидента не искала да общува, да коментира катастрофата, станала доста мълчалива, често й прилошавало, оплаквала се от световъртеж.

От показА.ята на свидетелите Й А Й, К Ю Й и Е С А, които се кредитират от съда като непосредствени се установява, че смъртта на дъщеря им Д е понесена много тежко от ищите А. Д. и С. А.. Според свидетелите е настъпила коренна промяна в поведението им, двамата са се затворили в себе си, по-рядко са общували с приятелите си, видимо тъгували за дъщеря си, влошило се е здравословното им състояние, започнали да приемат успокоителни.

По отношение на размера, съдят съобрази, че справедливостта, като критерий за определяне размера на обезщетението при деликт, не е абстрактно понятие, а предпоставя винаги преценка на обективно съществуващи, конкретни обстоятелства - обема, характера и тежестта на увреждА.ята, интензитета и продължителността на търпимите болки и страдА.я, физическите, но и психологическите последици за увредения, както и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, преценени адекватно и в тяхната съвкупност. В тази връзка следва да се изтъкне, че именно посочената динамика в икономическа конюнктура стои в основата на непрекъснатото нарастване нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди и законодателното задължение за тяхното периодично осъвременяване. Задължението на застрахователя е функция от задължението на застраховА.я да обезщети увреденото от него лице, а същевременно двете задължения са едни и същи по съдържА.е и размер в рамките на застрахователния договор.

Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие, и когато съдят е съобразил всички тези доказателства от значение за реално претърпените от увреденото лице неимуществени вреди

/болки и страдА.я/, тогава решението е постановено в съответствие с принципа на справедливост. В този смисъл е и константната съдебна практика - Решение № 356 от 09.12.2014 г. по гр. д. № 2946/2014 г. на Върховен касационен съд; Решение № 356 от 09.12.2014 г. по гр. д. № 2946/2014 г. на Върховен касационен съд и редица други.

Степента, характерът и видът на увреждА.ята, посочени по-горе в мотивите, са обусловили болки и страдА.я за пострадалата А. Д., които обаче не са били със значителен интензитет, като физическите увреждА.я са отминали в рамките на около десет дни. Преживеният стрес, проявените страхови изживявА.я и отбягващо поведение, обосновават извод за по-силно изявени психически страдА.я и негативни емоционални преживявА.я, които А. Д. е претърпяла. Настъпила е промяна в обичайния начин на съществуване и живот, като преживяното събитие е провокирало у пострадалото лице последваща тревожност и негативни емоционални преживявА.я.

Като съобрази всички установени факти и обстоятелства, релевантни за определяне размера на обезщетението, съобразно указА.ята дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД, в това число социалния статус на ищеца, общественият критерий за справедливост на дадения етап на социално-икономическото развитие в страната, лимитите на застрахователни обезщетения, както и предвид обичайната съдебна практика при определяне на обезщетения при деликт с подобен характер и интензитет на вредите, настоящият състав на въззивния съд намира, че справедливият размер по смисъла на чл. 52 ЗЗД е 10 000 лв.

Ето защо, решението в обжалваната от застрахователя част за разликата над 5 000 лв. до присъдените 10 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата А. Д., следва да бъде потвърдено.

По отношение претърпените от ищите А. Д. и С. А. болки и страдА.я, както в психологичен, така и в емоционален план следва да ес посочи, че същите не се огрА.чават само до изживените към момента на загубата от смъртта на близък, скъп и незаменим за тях човек – дъщеря, която към момента на произшествието е била на 16 г., а тези болки и страдА.я продължават и след това, като нанесените травми не са отшумели, за което говорят както събрА.те свидетелски показА.я, така и заключението по извършената съдебно-психиатрична експертиза. В един миг двамата родители на пострадалата, макар и зрели индивиди са претърпели огромната скръб от загубата на скъп и незаменим за тях човек, която горчивина не би могла да бъде заличена, отчитайки близките и топли отношения на родителите с тяхната дъщеря. Ищите винаги и до края на живота си ще трябва да живеят с болката от нелепата загуба, изгубвайки едно от трите си деца при трагични обстоятелства, като такава загуба няма паричен еквивалент.

Ето защо, по изложените съображения, настоящият съдебен състав с оглед точното приложение на чл.52 ЗЗД приема, че обезщетенията за неимуществени вреди, преди разглеждане на възражението за съпричиняване, следва да се определят в размер на по 200 000 лева, които суми са напълно съобразени с интензитета, продължителността и характера на претърпените страдА.я.

При окончателното определяне размера на обезщетението следва да бъде взето предвид степената на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия. Съпричиняването на вредоносния резултат от пострадалия не е елемент от фактическия състав на деликта, поради което и това е обстоятелство, което рефлектира върху размера на отговорността, в това число и когато се касае за присъждане на обезщетение по чл. 52 от ЗЗД.

Един от елементите на фактическия състав на съпричиняването е наличието на причинна връзка между вредите и поведението на пострадалия. Доколкото доказването на това възражение би довело до намаляване на обема на отговорността на ответника по предявения иск за обезщетение за вреди от непозволено увреждане, то по силата на чл.154, ал.1 от ГПК същият носи доказателствената тежест за установяване на факта на

съпричиняването. В случая не се касае до насрещно доказване, което може да бъде и непълно, а ответникът следва да установи наличието на съпричиняването при условията на главно и пълно доказване, като изводите за наличието му не могат да почиват на предположения или на обсъждането само на отделни факти и обстоятелства или пък само на част от събрА.те в производството доказателства.

Изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт по правилото на [чл. 51, ал. 2 ЗЗД](#) изисква доказА. по безспорен начин конкретни действия или бездействие на увреденото лице, с които то обективно да е способствало за появата на вредоносния резултат, като е създадо условия за настъпването му или го е улеснило.

Застрахователят своевременно е въвел възражение за съпричиняване на вредите от пострадалия поради липса на /правилно/ поставен предпазен колан в нарушение на изискването на чл.137а от ЗДвП. Тези възражения се поддържат и с въззивната жалба като се изразява становище за принос на пострадалия в порядъка на 50%.

СтрА.те не спорят относно установения по делото факт, че към момента на настъпване на процесното събитие пострадалата Д Д. не е ползвала предпазен колан на задна лява седалка. Тялото на пострадалата е намерено извън автомобила, изпаднало по време на ПТП, в резултат на откъсване на откъсване на левите врати и колонката и преместване на тялото към ляв стрА.чен борд.

Съдът намира, че нарушаването на правилата за движение, в случая неизпълнение на задължението за поставяне на обезопасителен колан съгласно чл.137а от ЗДвП от пострадалата Д Д., само по себе си не представлява основА.е за намаляване на обезщетението, ако не е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат. При установяване дали е налице съпричиняване на вредоносните последици, респ. степента на участие на пострадалия в цялостния съпричинителен процес, е необходимо да се изследва мехА.змът на настъпване на процесното ПТП, доколкото съпричиняването не е елемент от постановената в наказателното производство присъда. Предмет на преценка е доколко липсата на обезопасителен колан е допринесло за смъртта на пътничката Д Д..

От изслушА.те по делото комплексни съдебно-медицински и автотехнически експертизи се установява, че пострадалата се е возила в автомобила без поставен обезопасителен колан. Именно поради тази причина тялото ѝ е намерено извън автомобила. При ПТП са получени множество увреждА.я на пътничката, несъвместими с живота – черепно-мозъчна травма - счупване на носните кости с разпространение на фрактурни линии към челната кост и по базата на черепа към двете предни черепно-мозъчни ямки; малки епидурален и субдурален хематом; субарахноидален кръвоизлив; огрА.чено разкъсване на мозъка; гръдна травма - контузионни огнища по белите дробове двустранно; кръвонасядА.я в хилусите на белите дробове, по меките тъкА. на средностението и по предните сухожилни връзки на гръбначния стълб; огрА.чено разкъсване на аортата в областта непосредствено над диафрагмата; около 100 мл. кръв в гръдната кухина; травма на корема и таза - разкъсване на слезката и черния дроб; кръвонасядА.я по чреводържателя и в хилусите на бъбреците; около 100 мл. кръв в коремната кухина. Вещите лица са дали становища, че настъпването на смъртта е в причинна връзка с тези увреждА.я /комбинирана травма: глава – гърди – корем/, но първопричината е травмата на главата, която безспорно е получена при изпадането от автомобила. Вещите лица са посочили, че ако пострадалата е била с поставен колан, тя би останала в автомобила и не би изхвърчала от него. Установено е, че мястото на което е седяла пострадалата е останало непокътнато при удара, без следи от деформации. Независимо от хипотетичния характер, вещите лица допускат, че при поставен колан е съществувала възможност да се избегне леталния изход за пътничка в автомобила. В тази връзка посочват, че липсата на колан се е отразило на придвижването на тялото напред и после наляво, откъдето след откъсване на левите врати и колонка, тялото е изпаднало на

пътя. В резултат от необезопасяването на пътничката, тялото ѝ се е движело свободно и е контактувало с различни детайли от автомобила до изпадането му като е понесло всички разнородни движения и ротации на МПС. Този мехА.зъм, както и целостта на задна лява седалка сочи, че при поставен предпазен колан е съществувала възможност пострадалата да избегне смъртоносния изход.

При анализа на изслушА.те експертизи и становищата на вещите лица, настоящият състав намира възражението за съпричиняване за доказано, макар вещите лица по КСМЕ да посочват, че животозастрашаващи травми могат да бъдат получени и с обезопасителен колан. Предвид мехА.зма на произшествието, може с основА.е да се заключи, че ползването на предпазния триточков инерционен колан, с който автомобилът е бил снабден, би задържало тялото на пострадалата в автомобила и би предотвратило настъпването на увреждането, което непосредствено е обусловило смъртния изход, а именно разкъсването на мозъка, което е получено при изпадането от автомобила.

Няма категорични данни, а единствено предположение, че смъртоносни биха били и травмите от самия колан – че ползването му би довело също до разкъсване на коремната аорта, черния дроб и слезката, обусловило тежката анемия /т.н. коланна травма/. Липсват данни автомобилът да е силно деформиран в задната лява част, което категорично би обусловило наранявА.я на пътника и при ползване на колана. Фиксацията на тялото на пътничката към седалката би позволило облегалката, а не тялото, да поеме цялата сила на удара като бъде предотвратено свободното му движение и най-вече изхвърчането му от автомобила. В тази насока са и съвпадащите показА.я на вещите лица, а именно че определящи за смъртта са получените наранявА.я при изпадане на тялото на пътничката от автомобила.

Възражението на застрахователя е обосновано с фактически твърдения, че пострадалата е била без предпазен колан – нарушение на чл. 137а от ЗДвП, довело до тежките ѝ телесни увреждА.я, които не биха настъпили, в случай че лицето е било с тА.в. Когато пострадалият създава възможност за настъпване на вредата или способства за нейния обем, той я съпричинява. В конкретния случай се установява, че починалата Д. Д., не е изпълнила задължението си да постави обезопасителния колан, с който превозното средство е било снабдено, в разрез с разпоредбата на чл.137а, ал. 1 от ЗДвП. Това обстоятелство се установява безспорно от двете заключения, а и не било спорно по делото. Получените от пострадалата множество травматични увреждА.я /тежка комбинирана травма глава -гърди - корем/, са обусловени от липсата на предпазен колан, който да придържа тялото към седалката. Вещите лица категорично са обосновали становище, че травмите не се дължат на колана, а освен това пострадалата е намерена извън автомобила в безпомощно състояние. Изразеното от вещите лица становище относно възможността за настъпване на летален изход и при ползване на колан според въззивния съд не следва да се възприема безкритично, тъй като не е подкрепено от фактическата установеност по делото, още повече, че вещите лица при разпита им в съдебно заседа.е подчертават вероятния му характер. Освен това, в първоинстанционното производство вещите лица по първоначалната КСМАТЕ са изразили мнение, че е било възможно избягване на тези тежки наранявА.я при наличие на поставен колан. При всички случаи липсата му е обусловила значителна част от наранявА.ята и е допринесла за тежестта им. Поради това съдът намира възражението за основателно.

В тези случаи намаляването на обезщетението на основА.е чл.51, ал.2 ЗЗД е допустимо, тъй като се установява, че вредите не биха настъпили или биха били в по-малък обем, ако по време на произшествието пострадалият е ползвал предпазен колан. Този извод почива на вида и характера на увреждА.ята, съпоставени с установения мехА.зъм на произшествието, при отчитане функцията на колана на пасивно предпазно средство да осигурява фиксация на пътника към седалката. Следва да се приеме, че пропускът на пострадалия да се обезопаси с колан е оказало пряк принос към получените тежки, несъвместими с живота увреждА.я. Този каузален принос въззивният съд определя на 30%, с които следва да бъдат намалени обезщетенията от по 200 000 лева, до размерите от по 140 000 лева.

С оглед на изложеното, съдът приема разглеждА.те претенции на А. Д. и С. А. за основателни до размерите от по 140 000 лева, поради което обжалваното решение следва да се отмени за горниците над 140 000 лева до уважените размери от по 200 000 лева, като вместо него се постанови друго, с което исковете за горниците над 140 000 лева до 200 000 лева, следва да се отхвърлят.

Върху определените размери обезщетения се дължат законните лихви от момента на сезиране на застрахователя – на 18.01.2023 г. до окончателното изплащане на обезщетенията. Съгласно чл.429, ал.3 вр.чл.493, ал.1 и чл.429, ал.2, т.2 КЗ, застрахователят дължи на увредените лица лихви за забавата на застраховА.я по застраховка "ГО на автомобилистите", считано от по-ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застраховА.я делинквент или от увредените лица, вкл. чрез предявяване от последните на застрахователна претенция, стига лихвите да са в рамките на лимита на отговорност на застрахователя, определен от размера на застрахователната сума. Началната дата на заявлението не е била оспорена от насрещната страна. Поради изложеното, върху присъдените обезщетения се дължи и законна лихва, считано от 18.01.2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

Обжалваното решение подлежи на отмяна и в частта, с която застрахователното дружество е осъдено да заплати държавна такса върху уважените искове, за горницата над 11 600 лева до 16 400 лева, както и в частта, с която застрахователното дружество е осъдено да заплати на адвокат К И Т, адвокатско възнаграждение за предоставената на ищците по реда на чл.38 от ЗАдв. безплатна правна помощ в производство пред първата инстанция, за горницата над 21 050 лева до 24 490 лева.

Решението в останалата обжалвана част, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора в полза на процесуалния представител на ищците, следва бъде присъдено възнаграждение за защита пред въззивната инстанция, съобразно отхвърлените части от жалбата на застрахователя, в размер на 3800 лева. Възнаграждението се определя съобразно обжалваемия интерес, фактическата и правна сложност на делото и факта, че производството пред въззивната инстанция е протекло в едно съдебно заседА.е. С оглед задължителния характер на даденото с решение на СЕС по дело С - 432/2022 г. тълкуване, определените с Наредба № 1/09.01.2004 г. минималните размери на адвокатските възнаграждение не са задължителни и не обвързват съда.

Ответникът Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище Мюнхен, ГермА.я, е отправил искане за присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита в производството. Страната е представила списък с разноски по чл.80 ГПК, договор за правна защита и съдействие и доказателства за изплащане на претендираното адвокатско възнаграждение. От страна на ищците е отправено възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

При направено възражение за прекомерност на възнаграждението, съдът дължи преценка освен за интереса по спора, така и на други обстоятелства, свързА. с преценка на правна и фактическа сложност на спора, извършените по делото процесуални действия, присъденото от първата инстанция възнаграждение и др. С оглед задължителния характер на даденото с решение на СЕС по дело С - 432/2022 г. тълкуване, определените с Наредба № 1/09.01.2004 г. минималните размери на адвокатските възнаграждение не са задължителни и не обвързват съда. В разглеждА.я случай, се касае за типичен спор с правно основА.е чл.432 от КЗ, по чиито предмет е налице трайна съдебна практика. Защитата на ответното дружество в първата инстанция е осъществена с отговори на исковата и допълнителна искова молба и явяване в три съдебни заседА.я, по време на които са излушА. показА.ята на трима свидетели и обясненията на вещи лица по четири експертизи. Защитата във въззивното производство е осъществена с въззивна жалба срещу различни части от решението и отговор на въззивната жалба на двама от ищците, както и явяване в едно съдебно заседА.е. Ето защо и с оглед изхода от обжалването, ищците А. Д. и С. А., следва да заплатят на ответника допълнителни разноски за адвокатско възнаграждение за защита пред

първата инстанция, в размер на по 2500 лева, общо 5000 лева и разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за защита пред въззивната инстанция по жалбата и отговора срещу жалбата на ищите, в размер на по 2000 лева или общо 4000 лева.

На осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК, въззиваемите А. Д. и С. А. следва да бъдат осъдени да заплатят на Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище Мюнхен, ГермА.я, направените разноски за заплатената държавна такса за въззивно обжалване, съразмерно уважената част от жалбата, в размер на 2400 лева.

Мотивиран от гореизложеното и на осн. чл.272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №494/28.11.2024г., поправено с решение № 51/11.02.2025г., постановено по т.д.№ 230/2023 по описа на Окръжен съд – Варна, в частта с която Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище и адрес на управление гр.Кьонигинщрасе 28, 80802, Мюнхен, ГермА.я, регистрирано в ТР към Окръжен съд – Мюнхен с рег. XXXXXXXX (Allianz Versicherung-AG, P KR-S, с адрес Königinstraße 28, 80802 München, Bundesrepublik Deutschland) е осъдено да заплати на А. Д. Д., с ЕГН ***** от с.С, общ. Аврен, ул.“Ц С“ 9, обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на неговата дъщеря Д. А. Д., починала вследствие на ПТП, настъпило на 09.11.2022 г. по път с. Бенковски – с.Здравец (обл.Варна), по вина на водача на лек автомобил „БМВ“, модел „745и“, с рег. № XXXXXXXX, Р Р А, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, **за горницата над 140 000 лева до 200 000 лева**, ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на застрахователната претенция пред официалния кореспондент на застрахователя в РБългария – 18.01.2023г., до окончателното изплащане, **както и в частта** с която Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище и адрес на управление гр.Кьонигинщрасе 28, 80802, Мюнхен, ГермА.я, регистрирано в ТР към Окръжен съд – Мюнхен с рег. XXXXXXXX (Allianz Versicherung-AG, P KR-S, с адрес Königinstraße 28, 80802 München, Bundesrepublik Deutschland) е осъдено да заплати на С. С. А., с ЕГН ***** от с.С, общ. Аврен, ул.“Ц С“ 9, обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на нейната дъщеря Д. А. Д., починала вследствие на ПТП, настъпило на 09.11.2022 г. по път с. Бенковски – с.Здравец (обл.Варна), по вина на водача на лек автомобил „БМВ“, модел „745и“, с рег. № XXXXXXXX, Р Р А, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, **за горницата над 140 000 лева до 200 000 лева**, ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на застрахователната претенция пред официалния кореспондент на застрахователя в РБългария – 18.01.2023г., до окончателното изплащане, като вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. Д. Д. с ЕГН ***** и С. С. А. с ЕГН *****, двамата от с.С, ул.“Ц С“ 9, срещу Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище и адрес на управление гр.Кьонингщрасе 28, 80802, Мюнхен, ГермА.я, регистрирано в ТР към Окръжен съд – Мюнхен с рег. XXXXXXXX (Allianz Versicherung-AG, P KR-S, с адрес Königinstraße 28, 80802 München, Bundesrepublik Deutschland), искове с правно основА.е **чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД, вр. чл.429, ал.3 от КЗ** за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на тяхната дъщеря Д. А. Д., починала вследствие на ПТП, настъпило на 09.11.2022 г. по път Бенковски – с.Здравец (обл.Варна), по вина на водача на лек автомобил „БМВ“, модел „745и“, с рег. № XXXXXXXX, Р Р А, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, **за горниците над 140 000 лева до 200 000 лева**, за всеки, ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на застрахователната претенция пред официалния кореспондент на застрахователя в РБългария – 18.01.2023 г., до окончателното изплащане .

ОТМЕНЯ решение №494/28.11.2024 г., поправено с решение № 51/11.02.2025 г., постановено по т.д.№ 230/2023 по описа на Окръжен съд – Варна, в частта с която Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище и адрес на управление гр.Кьонигинщрасе 28, 80802,

Мюнхен, Герма.я, регистрирано в ТР към Окръжен съд – Мюнхен с рег. XXXXXXXXX (Allianz Versicherung-AG, P KR-S, с адрес Königinstraße 28, 80802 München, Bundesrepublik Deutschland) е осъдено да заплати в полза на Бюджета на съдебната власт държавна такса, **за горницата над 11 600 лева до 16 400 лева**, както и в частта, с която з Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище Мюнхен, Герма.я е осъдено да заплати на адвокат К И Т, адвокатско възнаграждение за предоставената на ищите по реда на чл.38 от ЗАдв. безплатна правна помощ в производство пред първата инстанция, **за горницата над 21 050 лева до 24 490 лева.**

ПОТВЪРЖДАВА решение №494/28.11.2024 г., поправено с решение № 51/11.02.2025 г., постановено по т.д.№ 230/2023 по описа на Окръжен съд – Варна, в останалите обжалва. части.

ОСЪЖДА Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище и адрес на управление гр.Кьонингшрасе 28, 80802, Мюнхен, Герма.я, регистрирано в ТР към Окръжен съд – Мюнхен с рег. XXXXXXXXX (Allianz Versicherung-AG, P KR-S, с адрес Königinstraße 28, 80802 München, Bundesrepublik Deutschland), **ДА ЗАПЛАТИ** на С Д Ж, адвокат от САК, служ. адрес гр.София, ул.“Т У“ 8, ет.3, като пълномощник на А. Д. Д., С. С. А. и А. А. Д., сумата от **3800 (три хиляди и семстотин) лева** – адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство във въззивната инстанция, на основА.е чл.38, ал.2 вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатура.

ОСЪЖДА А. Д. Д. с ЕГН ***** и С. С. А. с ЕГН *****, двамата от с.С, ул.“Ц С“ **9 ДА ЗАПЛАТЯТ** на Алианц Ферзихерунг-АГ, със седалище и адрес на управление гр.Кьонингшрасе 28, 80802, Мюнхен, Герма.я, регистрирано в ТР към Окръжен съд – Мюнхен с рег. XXXXXXXXX (Allianz Versicherung-AG, P KR-S, с адрес Königinstraße 28, 80802 München, Bundesrepublik Deutschland), сумата от **5000 (пет хиляди) лева**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за защита пред първата инстанция, съразмерно с отхвърлената част от исковете, сумата от **4000 (четири хиляди) лева**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за защита пред първата инстанция, съразмерно с отхвърлената част от исковете и сумата от **2400 (две хиляди и четиристотин) лева**, представляваща разноски за заплащане на държавна такса за въззивно обжалване съразмерно с отхвърлената част от исковете, на осн. чл.78, ал.3 вр. ал.5 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____